

Informace o Obrazce 77

únor 1982

Obsah:

Prohlášení Charity 77 /Den solidarity s Polákem/	1
Dokument Charity 77 č. 10/82 /Další signatáři OS 77/	1
Dopis Federálnímu ohromáčkům ČSSR	1
Dopis vlivců ČSSR /Mávrh části dokumentu nadřídké scházky/	2
Dopis svědom spisovatelů /Oslovování autodráž/	3
Výboru Jana Palacha /Udělení ceny V. Nevlíovi/	4
Sdělení č.289 /Další soud s Mariem Soukupem/	5
Sdělení č.290 /Ket.kněz J. Kubuda a B. Kussegová zproštění viny/	5
Sdělení č.291 /Absurdní odsouzení kněze Štefana Javorinského/	6
Sdělení č.292 /Dlouhý soud s k. Františkem Říznou/	6
Sdělení č.293 /Rozsáhlá policejní akce proti mladým lidem/	7
Sdělení č.294 /Odvolací řízení s P. Terezievou Dukou/	7
Sdělení č.295 /Brutální uvěznění Brigitty Šinogllové/	8
Zvolení Evy Kentářkové členkou PDM klubu	8
Dopis Norbertu Graineschekovi	9
Otevřený dopis Evazu českých spisovatelů	9
Dopis Antonína Dobnera prezidentu republiky	10
Text "Berlínské výzvy" z 25.1.1982	11

Vydává nezávislá redakční skupina Charity 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anna Šobatová, Anglická 8, Praha 2

Prohlášení Charty 77

Československé společenství Charty 77 se připojuje ke dni solidarity, kterou pokroková světová veřejnost projeví lidu Polska 30.1.1982. Součině, že násilné potlačování hledí věst k opravdovému řešení. Je třeba, aby se na řešení posléze krizové situace podílely všechny skutečně reprezentativní složky polské společnosti, mezi něž bezesporu patří dělnická Solidarita a katolická církev.

Ladislav Lás
mluvčí Charty 77

Anna Karvanová
mluvčí Charty 77

Radim Palouč
mluvčí Charty 77

Dokument Charty 77 č. 10/82

K dnešnímu dně se k prohlášení Charty 77 ze dne 1.1.1977 připojilo dalších 36 občanů, kteří souběží se zveřejněním svých jmen.

1. Bíffer Robert, závozník	19. Král Vladimír, automechanik
2. Burianková Járka, dělnice	20. Kůs Václav, dělník
3. Čížek Pavol, státní zaměstnanc	21. Labaský Viktor, dělník
4. Črib Roman, dělník	22. Macka Jiřeslav,
5. Havlová Olga, v domácnosti	23. Novotný Milan, pom. dělník
6. Nejnový Oleg, dělník	24. Pařízek Jan, dělník
7. Horáček František, dělník	25. Pařízková Jarmila, dělnice
8. Horák František	26. Pařízková Eva, dělnice
9. Horák Alexandr	27. Pata Antonín, kameník
10. Horváth František	28. Pruner Milen, dělník
11. Horváthová Vladimíra	29. Přečecká Zdena
12. Jirásek Miroslav, chléd.mech.	30. Rumlík Ivo, bez zaměstnání
13. Kačper Antonín, důchodce	31. Štreka Vladimír, řidič
14. Konvalinková Jana, zdravotnice	32. Svetek Petr, dělník
15. Koptík Miroslav, kulisák	33. Trenárik Jan
16. Kovář Petr, instalačér	34. Troabík Jiří, bývalý student
17. Krajčová Miroslav, dělník	35. Veverka Ota
18. Krajčová Zdeňka, dělnice	36. Záhak Vlastimil

V Praze dne 5.2.1982

Radim Palouč
mluvčí Charty 77

Anna Karvanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lás
mluvčí Charty 77

Dopis Federálnímu shromáždění ČSSR

Federální shromáždění ČSSR
Praga

V těchto dnech uplynul jeden rok odtud, kdy jsem se na Vás obrátili se žádostí o přečtení ústavnosti rozsudky Němcového soudu v Praze č.j. 122/23/79 z 23.10.1979 a Nejvyššího soudu ČSR č.j. Řo-I-4/79 z 20.12.1979, kterými byla podle našeho názoru vážně porušena socialistická zákonost a podkozeny zájmy republiky v zahraničí. Uvedenými rozsudky byly z trestného činu podvracení republiky uzavření Otta Bednářová, Václav Havel, Jiří Dienstbier, Václav Běhal, Dana Běmcová a Petr Uhl a osouzení k vysokým trestům odňtí svobody. V rozsudech byla jako trestná označena činnost, kterou jmenovaní spáchali v souladu s čl. 17 Ústavy ČSSR a s usnesením Federálního shromáždění z 5.4.1977, které ukládají občanům povinnost dbát o plné uplatnění socialistické zákonosti a rozbodné vyvzorování závěrů z jejího porušování a soustavné prohlubování práv občanů je vyhlašováno za trvalý úkol.

Pro Vaši informaci podotýkáme, že v průběhu celého trestního řízení nebyly respektovány základní právní a konstněprávní předpisy trestního práva, když např. jde v napětí po zatčení jmenovaných publikovaly v červnu 1979 unomadné sdělovací prostředky v rozporu s ústavní zásadou prezumce nevinu "zprávu o jejich podvratné činnosti", soudy obou stupňů prakticky vyloučily z časti nejednání veřejnost /všetku ekreditovaných zahraničních dopisovatelů a nástopředsedy Mezinárodního sdružení demokratických právníků a člena Světové rady míru Johna Pletta-Hillse/ a činnost občanových označili použitím se podvratnou. Vzhledem k tomu, že řádné sni mimořádné prostředky nejsou jednou náprava a čtyři z odařených jsou stále ve výkonu trestní odňtí svobody, obrátili jsme se 3. ledna 1982 na Federální shromáždění

ČSSR je žádostí o přezkoumání celého případu, když dosud nebyly zřízena Ústavní soud ČSSR, kterému by posuzování nejednotného výkladu právního řádu a zejména pak jeho vnitřních rozporů, jinak náleželo. V tomto případě totiž, stejně jako chystal i v řadě případů dalších dochází k aplikaci norm trestního práva v rozporu s Mezinárodními smlouvami o občanských právech, které se po ratifikaci nežádají nejvyššími státními orgány staly integrální součástí čs. právního řádu. Ze všechny teakové případy jmenujme další odsouzené: Josefa Adámka, Rudolfa Battéku, Jiřího Csuára, Jana Litomického, Františka Lianu, Jekož i dlouhodobě vazebně vyšetřované Karla Kynclu, Evu Kantúrkovou, Jana Klynářku, Jiřínu Šiklovou, Jana Kumlu, Jiřího Rumla, Milana Simečku a další. Ante po roce od naší žádosti jsme se nedočkali žádáné úpravy, ba ani potvrzení, že kterého by vyplývalo, že naše žádost byla přijata a kompetentními orgány projednána. Domníváme se, že teakový stav je dálším prohlubováním nežádoucí situace, zpochybnující existenci základních právních jistot občanů a počínající mezinárodní zájmy našeho státu.

Boufáme proto, že tentokrát bude věnována naší žádosti a tím i celé neštěpné problematice ze strany Federálního shromáždění a jeho orgánů náležitá pozornost a dojde k objektivnímu přešetření, které povede ke zrušení těchto, eventuelně i dalších nezákonitých rozeznamů.

V Praze 10.2.1982

Dr. Radim Pelouš
mluvčí Charthy 77

Anna Mervenová
mluvčí Charthy 77

Ivan Sládek
mluvčí Charthy 77

Na vědomí: Česká národní rada

Dopis vládě ČSSR

Vládě Československé socialistické republiky

Praga

Československé občané se obracejí na vládu ČSSR s návrhem, aby na schůzce účastnických států KSRS v Madridu předložila československá delegace následujících jedenáct bodů jako příspěvek občanů ČSSR, určený k začlenění do závěrečného dokumentu madridské schůzky.

Jde přesvědčení, že přijetí myšlenek, které návrh obsahuje, by napomohlo k jednoznačnějšímu výkladu těch částí Závěrečného aktu konference v Helsinkách, kde se hovoří o svobodě přesvědčení a vyznání a o činnosti církvi a náboženských společností.

Považujeme za vhodné, aby teakový návrh vzešel právě z Československa, tamě, která nepostrádá v dějinách významnou tradici ústy k životnímu přesvědčení druhých, a která zároveň z vlastních dějin zná, jak neblahé je mocenské preferování jedné životní a názorové orientace a násilné potlačování jiných.

V duchu Všeobecné deklarace lidských práv, Charthy OSN, obou Mezinárodních deklarací a Závěrečného aktu KSRS předkládáme návrh na uplatnění svobody přesvědčení v tomto znění:

1. Státy upraví své zákonodárství tak, aby byl v co nejkratší míře, uvnitř i přes hranice států, na soukromé i veřejné půdě, zajištěn svobodný projev životního přesvědčení, včetně osvojení a klášterní náboženské víry.
2. Ze tří účelem se občané mohou scházet, shromažďovat, volně sdružovat či organizovat jak uvnitř existujících církví, náboženských společností a organizací, tak i mimo ně.
3. Církve, náboženské společnosti, organizace, sdružení i jednotliví občané mohou bez omezení komunikovat v jednotlivé zemi i přes hranice států a také přispívat k výměně myšlenek, prohlubování duchovního, uměvního a náboženského života i k růstu vzájemného poznání a spolupráce.
4. Tento seskupení i jednotlivým občanům je zaručeno právo zveřejňovat stanovisko jak k různým otázkám církevně náboženského, tak i veřejného a mezinárodního života prostřednictvím sdílevacích prostředků, publikací, knih, informativních materiálů a jinými způsoby.
5. Rodiče a jiní vybraní vychovatelé jsou na prvním místě oprávněni neponáhat dětem k tomu, aby si osvojily kluboké životní přesvědčení a víru. Způsob,

- Jiné církve a náboženské společnosti poskytují náboženskou výchovu jen do-
spělým, tak sládeči, neení být předmětem státního dozoru a stíhání.
6. Svobodný přístup ke vzdělání zahrnuje i vzdělání bohoslovecké, jenž podle-
bá jen tém kritériu, jež jsou stanoveny příslušnou školou či církví
a jen podléhají kontrole demokratické veřejnosti.
7. Státy respektují tradice, z nichž vycházejí smyslné sdružení, organizace
a společenství, většinou kongregaci a řádu s umocňují jim styk s odpovídající-
cimi neuskupeními v závislosti, ať již z důvodu veřejné komunikace /viz
pod 3/, či vzhledem k strukturální a organizační závislosti.
8. Státy respektují secesnoprávý princip těchto neuskupení včetně užší vězence-
ti na výšší úrovni svnitř státu či za jeho hranicemi. Pokud jde o organiza-
ce, které jsou součástí společnosti toho kterého státu a mají veřejně
právní charakter /některé církve v určitých zemích/, je třeba obát na to,
aby jedich činností nebylo dotčeno práva jiných občanů či neuskupení.
V zemích, kde existuje sdružení, známé církve, resp. náboženské společ-
nosti, mají soukromoprávní povahu, necht je zákonodářství upraveno tak,
aby nebyla jejich práva zkrucována, jehož i práva jedich členů a přísluš-
níků v povídání, veřejných řečech a institucích.
9. Církve a náboženské společnosti mají stejná práva jako jiné /nepř., nábo-
ženské/ organizace, ať už pro ně platí zvláštní zákoníčko normy či nikoliv.
10. Všechna základní práva neboť být omezena jen za zcela nizozádaných okolností /národní ohrožení, živelná katastrofa apod./, a to zákonem formou,
taxativním výřtem s na předem vymezenou dobou.
11. Státy se zřídkají náboženské nebo ateistické propagandy.

V Praze dne 3. března 1982

Dir. Radim Polouč
mluvčí Charthy 77

Aneta Karmelenová
mluvčí Charthy 77

Ivan Čadeček
mluvčí Charthy 77

Dopis sjezdu spisovatelů

Svazu českých spisovatelů
pracovnímu předsednictvu sjezdu
Praha

Svazu slovenských spisovatelů
Bratislava

Uplynulo pět let od posledního sjezdu obou našich národních svazů spisovatelů. Jako obvykle zazněla tehdy spousta oficiálních statistických údajů, ročestních, neproblémových a perspektivních. Jen dva hlasůy zazněly diskuzní a pro oficiální atmosféru sjezdu neobvyklé: diskuse přispěvatelky Hany Penické na sjezdu v Bratislavě a dokument Charthy 77 5.12.77. Obě texty upozornovaly především na to, ežem se oficiálně mlčí na kopublikovanou literaturu, ze autorů stojících násoučním mimo, kteří nejen nemají možnost publikovat obvyklým spôsobem, ale většinou nemají ani překladní podmínky pro tvorbu. Texte ani podmínky pro relativně silnou existenci sociální.

Za uplynulých pět let se poněkdy změnily především v tom, že Hana Penická tentokrát svůj příspěvek sjezdu setvila především, než aby ho přednala, a že vše autorů než teďž trvá svůj čas ve výzení. Dalo jistě i k některým jiným zákonům, např. část díla některých autorů byla vydána - byť opoštěně a v nižším nákladu /Seifert, Mikulášek, Skácel/ či v posledně podobě /Krabal/, avšak pokud jde o počet autorů a dílů nevydávaných, tak se ten zvýšil.

Obracíme se na národní sjezdu svazu českých spisovatelů s apelem na ko-
zalní odpovědnost, která z příslušnosti ke kulturní obci plyně, pro každého. Je to povinnost poskytovat hlas každému kulturnímu činiteli, byť by se než
vyní pochled rádi sebeodstítlým. Není možno zůstatávat delší dobu netečným
z tak zjevným přehnáním a disproporcím ve svém nejbližším profesionálním o-
hni, aniž by te trvale poznemeno kudlédho, kdo se této hry nehlubotu,
slepotu a utratu čítal.

Předkládáme nezanavně více než dvou set českých autorů, jejichž dílo je
v posledních letech částečně nebo - velkou většinou - úplně postiženo anonym-

ním zákazem publikování. Jde o autory nejrůznějších generací i rozměrné názorové orientace, od básníků a beletristů po textáře, kulturní a literární historiky, kritiky a filosofy umění a dějin. Jde o autory žijící zde i v zahraničí, o autory mladé i o ty, kteří v posledních letech zemřeli, avšak jejich dílo leží nevydáno a zahalené mlčením.

V Praze dne 3.3.1982

Dr. Radim Palouš
mluvčí Charty 77

Anna Kavanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lís
mluvčí Charty 77

Seznam umílovaných autorů:

Ladislav Alškenazy, Milen Balebán, Zdeněk Berberka, Rudolf Battěk, Hans Bělohradská, Václav Bělohradský, Jan Beneš, Marie Benetková, Václav Benda, Zbyněk Benýšek, Ivan Binax, Ivan Blatný, Vladimír Blažek, Jitka Bodláková, Egon Bondy, Jiří Brabec, Vratislav Brabenec, Eugen Brikcius, Antonín Brousek, Aleš Březina, Stanislav Budin, Vladimíra Cerepková, Václav Černý, Miroslav Červenka, Lumír Čivruš, Jiří Deníček, Jiří Dienstbier, Ivan Diviš, Luboš Dobrovský, Bohumil Doležal, Jaroslav Dresler, Miroslav Drozda, Irene Dubská, Ivan Dubský, Ladislav Dvorský, Vratislav Effenberger, Karel Eichler, Roman Erben, Ladislav Fikar, Ota Filip, Daniela Fischerová, Viktor Fischerl, Petr Formánek, Bedřich Fučík, Jiřina Fučiová, Jiří Gold, Eduard Goldstücker, Bohumila Grögerová, Ladislav Grossman, Jiří Gruša, Igor Hájek, Jiří Hájek, Aleš Haman, Miroslav Hanuš, Jiří Henzeika, Jiřina Hauková, Václav Hevel, Zbyněk Havlíček, Ladislav Hejdánek, Vilém Hejl, Jitka Henryková, Josef Heyduk, Josef Hiršal, Jiří Hochman, Karel Horá, Dana Horáková, Bohumil Hrabal, Josef Hrubý, Jaroslav Hutka, Ivana Hyblerová, Jindřich Chalupecký, Petr Chudobík, Milan Jankovič, Pavel Janský, Pavel Javor, Josef Jedlička, Ivan Jelinek, Ivan Jirous, Věra Jirousová, Emil Juliš, Petr Kabeš, Zdeněk Kalista, Eva Kautírková, Svatopluk Kerásek, Vladimír Kerfík, Dušen Karpatský, František Kautman, Bojmír Klánský, Ivo Klíma, Alexandr Kliment, Helene Klinová, Milen Knižák, Josef Koenigsmark, Brezim Kohák, Pavel Kohout, J.N. Kolář, Jiří Koldřík, Božena Konárková, Petr Kopta, Miroslav Korycán, Karel Kosík, Karel Kotrcoun, Iva Kotrlá, Libor Koval, Jiří Kovtun, Zdeněk Kožmin, Petr Král, Antonín Kratochvíl, Karel Kraus, Eda Křížecová, Karel Kryl, Oldřich Kryštofek, M.N. Křížková, Jiří Kuběna, Ivan Kubíček, Milen Kučera, František Kulka, Ludvík Kundrka, Milen Kundrka, Karel Kyncl, Pavel Landovský, Gabriel Leub, Jiří Lederer, Josef Lederer, A.J. Liebm, Věra Linhartová, František Listář, Bedřich Löwenstein, Jan Lopatka, Zdeněk Lorenc, Arnošt Lustig, Sergej Machonin, Milen Machovec, Inka Machulková, Emanuel Mandler, Jan Mareš, František D. Marth, Karel Michal, Oldřich Mikulášek, Stanislav Moč, Antonín Mockýř, Milen Náprevník, Vladimír Nárožník, Zdeněk Neubauer, Jiří Němec, Ladislav Novák, Bohumil Nuška, Augustáz Opasek, Jaroslav Opavský, Radim Palouš, František Pánek, Jan Peťočka, František Pevlíček, Karel Pecka, Jiří Pechar, Tomáš Pěkný, Zdeněk Pinc, Vladimír Pistorius, Petr Pithart, Jiří Plášek, Dalibor Plichta, Zdeněk Počep, Rie Preiner, Iva Procházková, Lenka Procházková, Miroslav Ptáček, Karel Ptáčník, Jaroslav Putík, Miloš Rejhort, Jaroslava Rešlerová, Sylvie Richterová, Zdeněk Rotrekl, Jiří Ruml, Pavel Řezníček, Zdeněk Řežníček, Vilém Sacher, Zdena Salivarová, Jaroslav Seifert, Radostlav Řežníček, Karol Šidon, Jan Skácel, Karel Štokup, Andrej Stankovič, Věra Stiborová, Jiří Stránský, Daniel Strož, Michal Suchomel, Oleg Sus, Mina Švebová, Karel Šebek, Karel Siktanc, Milen Simečka, Jan Šimša, Vladimír Skutinský, Josef Skvrnický, Pavel Brut, Pavel Svenda, Nikolaj Terlecký, Zdeněk Tomášová, Miloslav Topinka, Josef Topol, Jan Trefulka, Karel Trinkewitz, Vlastimil Třešňák, Milen Uhde, Otto Ulč, Zdeněk Urbánek, Miloš Vacík, Ludvík Veoulík, Mafie Valachová, Edvard Valenta, Zdeněk Veliček, Jaroslav Vejvoda, Jan Vladislav, Stanislav Vodička, Jan Vodňanský, Josef Vohryzek, Vladimír Vokolek, Vladimír Vondra, Jaroslava Vondráčková, Josef Vondruška, František Vrba, Jiří Weil, Ivan Wernisch, Pavel Zajíček, Miroslav Zikmund, Karel Zlín, Josef Zmrzlík, Josef Zvěřina.

Výboru Jana Palacha

Četní československí občané, především všeck signatáři Charty 77, se velmi radoveli, když se dozvěděli, že letosní cenu udělil Výbor Jana Palacha spisovatelů v á c l a v u H a v l o v i, vězněnému se svůj neohrožený posto při obraně lidských práv a spravedlivého, v plném slova smyslu pokojného

občanského života ve své vlasti. Výboru Jana Palacha patří za to velký dík.
Chápeče teto ocenění nejen jako výraz obdivu k Havlovi uměleckému dílu,
nýbrž i jako uznání morálních kvalit muže, který byl jedním z prvních tří
mluvčích Charty 77 v roce 1977 /spolu s prof. dr. Janem Patočkou a prof. dr.
Ladislavem Hájkem/, který byl jako takový perzekvován, který odolal lákavým nabíd-
kám k emigraci a raději přijal nelebky úděl dlouholetého politického vězne.
Udělení ceny Václavu Havlovi jakožto uznání jeho činnosti v rámci občanské
 iniciativy Charty 77, jejíhož ducha statečně drží i za nejtěžších podmínek,
 je vlastně též vyslovením uznání ostatním, kteří stojí ve svém
 občanském životě ochrozeni stojí na straně lidské poctivosti, na straně
 neopportunistické, věcného a nenásilného úsilí o pokojný život a spravedlivý,
 lidský důstojný mír nejen v naší domovině, nýbrž i v Evropě a na celém světě.

V Praze dne 4. března 1982

Dr. Radim Palouš
mluvčí Charty 77

Anna Horvanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
mluvčí Charty 77

Sdělení č.289 /Další soud s Karelom Soukupem/

Karel Soukup, signatář Charty 77, člen kolektivu jejich mluvčích, otec
tří dětí, byl od května 1981 /po svém pávrustu a desetikvíčního výkonu trestu/
systematicky pronásledován StB. Zásahy StB vyvrcholily v září 1981, kdy
byl Karel Soukup ředu hodin surově bit a týrána /viz sdělení č.266/. Při této
říležitosti byl obviněn, protože ve svém bytě měl dva kusy česopisu a dvě
gramofonové desky, které byly vydány v zahraničí. Prokurátor rozhodl, že
tyto předměty nebyly procleny, což údejuje zakládá skutkovou podstatu trestu
podle § 5 zákona o předincích č. 150/1969 Sb. a tr. Činu pobuřování podle
§ 100 tr.z. V průběhu podzimu byl Karel Soukup průběžně předvoláván k výsle-
chům a soustavně zastráňován na tolik, že si podal žádost o vystěhování z
DSSE. Žádost mu byla klidně vyřízena. Aby mohl zaplatit poplatky předepsané
jemu a jeho manželce, byl nucen rozprodat veškerý rodinný majetek kromě části
členského. Po zaplacení došel počtu předvolání k soudu s obžalobou, která ho
viní z toho, že: "v letech 1974-76 po dohodě s hudebními skupinami Plastic
People a DG 307, jejichž program byl závažného charakteru, zpíval a hrál
před většinou počtem lidí své písničky, v nichž vyjadřoval nedůtu ke společnosti
a pohrdání jejimi morálními zásadami užíváním vulgárních výrazů". Tím měl
spáchat ve spolupracovním trestním čin výtržnictví - podle § 3/2 k § 202/
1,2. tr.z. V této včeli byl Karel Soukup v roce 1976 téměř 6 měsíců vazebně
vyšetřován a poté bez soudu propuštěn. Z původních více než 15 obviněných bylo
nastavení před soud pouze čtyři a všechna ostatní, kromě Karla Soukupa, bylo
odstupně trestní stíhání zastaveno.

Dynějský okresní prokurátor poč Práhu-západ JUDr Jan Kovářík v obžalobě
uvádí: "I když o shora uvedených skutečnostech by mohlo přicházet v úvahu promlče-
ní tr.stíhání /§67 o tr.z./, není možno tohoto zákonného ustanovení použít
právě proto, že v promlčecí době se obviněný Karel Soukup dopustil tr.činu
obdobného charakteru".

Signifikantní případ Karla Soukupa plně odhaluje šáje záměry v postupu
StB, která se snaží soustavným pronásledováním /výslechy, bití, stráže zamě-
nání, sedržování, domovní prohlídky, opakované vězňení/ vytvářejího signa-
tátře Charty 77 psychicky zlomit, znížit jejich sebevědomí, zmanipulovat jej
životní rozhodnutí a tím podstatně narušit jejich soukromí a zapojení do
jakékoli sféry běžného života.

Soud s Karem Soukupem se má konat 2. února 1982 u Okresního soudu pro
Práhu-západ v Karmelitské ulici v 8,30 hodin.

26. ledna 1982

Výbor na obranu nespravedlivě stí-
ných, Čsl. liga pro lidská práva,
čl. Mez. federace pro lidská práva

Sdělení č.290 /Katolický kněz Josef Lebeda a Emilia Kesegová zprostění vin/

Případem tr.stíhání katolického kněze J. Lebedy a E. Kesegové pro trestný
čin zřízení dozoru nad církvěmi /§ 173 tr.z./ jsme se zabývali v předešlém
sdělení. Pro lepší přehlednost opakujieme základní průběh:

Okresní soud v Rimecké Bobotě odsoudil dne 30.10.1980 pro trestný čin
zřízení dozoru nad církvěmi Josefa Lebedu k 6 měsícům a Emiliu Kesegovou

ke útěku odnětí nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Udájného tr.čínu se jasnovalo měli dopustit při rekreačním pobytu v katastru obce Kyjatice ve dnech 18.-21.6.1980, kde za přítomnosti sedmi členů nákladu vykonávali bohozkušené úkony bez náležitého dozoru.

Krajský soud v Benešově 27.1.1981 projednal odvolání obviněných. Zrušil rozhodnutí Okresního soudu a vše předal k projednání OSV sítře jako přestupek podle § 6/1 zák. 50/1961 sb.

Krajský prokurátor podal požádat ke stíhacosti pro porušení zákona k Nejvyššímu soudu ČSR.

Nejvyšší soud ČSR požádat přijal a svým rozhodnutím rozhodl, že zákon byl porušen ve prospěch obviněných a vrátil vše Krajskému soudu v Benešově.

Krajský soud v Benešově 27.10.1981 ve složení: predsedou senátu Lubomír Šamuel, soudcové Vlasta Fulneková a Bohumil Kováč vyslovil odsuzující rozhodnutí nad Josefem Labudou a Emílii Keregovou. Ve závěrečném rozsudku je uvedeno, že podrobny zkoumání důkazního řízení dospěl soud k názoru, že inkriminovaný pobyt v katastru obce Kyjatice nelze považovat za turistický, rekreační a sportovní. Náboženská činnost společně v keždenecích ženich a večerařích metlitbách a v metlitbě před jídlem. Pokud byly tyto texty z nebezpečné literatury, jednalo se o texty určené ket.věřícím. V jednání nebyly prokázány znaky žálovaného tr.čínu. Pokud se jedná o přestupek, o d době jeho spáchání uplynul více jak jeden rok a tedy soud je nucen obviněné osvobodit. Na závěr se soud vyrovnává se stanoviskem Nejvyššího soudu ČSR. Konstatuje, že tento soud vycházel ze stanovisek prokuratury, k které však důkazy, jež má soud k dispozici, nepotvrzily. Tento příkladný význam postoj Krajského soudu v Benešově je bohužel v současné praxi ojedinělý. Doufám, že jeho spravedlivé rozhodnutí bylo tím posledním, co bylo vykouáno ve věci J. Labudy a E. Keregové.

25.2.1982

Výbor ne obrana nespravedlivě stíhaných
čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lid. práva

Edělení 5.291 /absurdní odsouzení katolického kněze P. Štefana Javorinského/

Dne 17. září 1981 okresní soud ve Spišské Nové Vsi odsoudil katolického kněze Štefana Javorinského k dvou rokům odnětí svobody nepodmíněné pro trestné činy porušení domovní svobody /§ 236, § 231 tr.z./.

Poprvé byl Štefan Javorinský zetčen 26. listopadu 1979. Bezpečnost ho tehdy zatkla na jeho fáfe v Turáni v kruhu mladých lidí. Byl odsouzen za trestné činy zneužívání náboženské funkce /§ 101 tr.z./ k nepodmíněnému trestu dvouletého odnětí svobody. Po výkonu trestu pracoval jako dělník ve Spišském Štvrtku.

Tentokrát zájmu k trestnímu stíhání poskytl následující událost: Blízká příbuzná Štefana Javorinského se častěji stěžovala na kompetentních místech na svého muže alkoholika, že ji v podhepilém stavu bije a ohrožuje na životě. Dředy však byly k jejímu stíhacemu bludeč. Příslušníci bezpečnosti ji daly dokonce jasné najevo, že chrání jejího muže. Jednuto dne ji opětý mužel opět ohrožoval sekárou. Na pozor přivolení sousedů spolu se Štefanem Javorinským mu vytrhlí sekýru z ruky a přivázal ho na stoličku, aby se uklidnil. Toto jednání bylo okresním soudem kvalifikováno jeho trestné a sousedé byli odsouzeni na 12 - 18 měsíců k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Manželka agresivního opilce byla potrestána osm měsíců podmíněně. Štefan Javorinský jako "recidivist" a příslivník, několi u soudu předkládal občanský právek s rezitkou zaměstnavatele, byl odsouzen ke dvěma rokům nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Štefan Javorinský byl trestně stíhanu na svobodě. U soudu se hajíl sám. Proti rozhodnutí podle odvolání.

25.2.1982

Výbor ne obrana nespravedlivě stíhaných
čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lid. práva

Edělení 5.292 /další soud s P. Prentíkem Líznou/

Dne 21.1.1982 se konalo u obvodního soudu v Praze 6 přelíčení s žezuitou P. Prentíkem Líznou, signatářem Charity 77, odsouzeným v září 1981 ke 20

následním odňtí svobody za vyučování církevního náboženské literatury. Tento krát byl obviněn z počkovaní zájmu republiky v zahraničí /§ 112 tr. s./, kterého se měl dopustit tím, že předal dvěma katolickým kněžím z KCR, se kterými se setkal v červenci 1961, soukromý dopis pro sestru a ženství informaci o církvi. Tuto skutečnost nepopíral, on ani oba kněží. Obžalobe tvrdilo, že uváděný dopis nebyl soukromý, ale že byl určen pro Keaton College /výukový ústav pro náboženský život v zemích, kde jsou církve pronásledovány/, snad uvedla přesvědčivé důkazy. Soudní senát shledal obviněného vinou a odgoudil ho k souhrnnému trestu odňtí svobody na dobu 27 měsíců nepodstatnou. Rozsudek dosud nebyl právní mocí.

V jednací síni zaujala místo matka a důvěrník obviněného, ostatní místo obhájili neznámí muži, ažkoliv před soudní budovou se marně domáhali vstupu přátelé Fr. Líšky a zástupci velvyslanectví USA, Velvyslanec Británie, Francie a Nizozemí. Ve svém závěrečném slově Fr. Líška uvedl nino jiné: "Jako katolický kněz jsem při vysvěcení slíbil poslužnost Kristu evangelium a hládat jeho pravdy všem. Nejdříve se všebec vinnou". Skutková podstatu uváděnou Fr. Líškou nebyla naplněna, protože právo na svobodnou výkonné informaci mezi státy různých států je zakotveno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, který je součástí čsl. právního řádu. Celá záležitost jen dokazuje, jak se moc úsporně snaží o izolaci kněží, kteří učastnili důležitou věrnou svému poslání.

26.2.1962

Úřad na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Rozloučení č. 293 /Rozsáhlá policejní akce proti mladým lidem/

21. ledna 1962 a ve dnech následujících proběhla, především v Praze, ale i jinde, rozsáhlá policejní akce na sádku toho, že 1.1.1962 zahájil vyšetřovatel OTÚ poz. Grulich trestní stíhání /podle § 100 odst. 1/ s. o. s odst. 3a - pobuření/ v souvislosti s výskytem letáku nazvaného "Dělnici, studenti, občané Československa" s signovaným "Skupina revoluční akce". Leták sád údajně vyzývat k solidaritě s poslky dělníky a tímto "svým obětem pobuřovat proti republice a jejím přátelům a spojeneckým vztahům k jiným státům".

V průběhu této akce byli obviněni a vneseni do vazby: Jan Blažek, nar. 1937, bytem Praha 4, Husalská 59, figurant Geodézie; Josef Blažek, nar. 1952, bytem tamtéž, lehorek Institutu klinické a experimentální medicíny; Václav Soukup, bytem Praha 4, Heroldova 7, zaměstnanec Geodézie; Jitka Tůmová, nar. 1961, bytem Praha 7, Ochrana míru 15, absolventka dvouleté školy.

Dale je obviněn z tohož o vyšetřování na svobodě Jiří Wolf, signatér článku 77, nar. 1932, bytem Jiřího Krada, Schwaigerova 377/2, plesch. hotel Košík, Praha. Zadržení s vylýčením byly též: Ilona Blažíková, bytem Praha 4, Husalská 59, lehorenkyně IKN, Tomáš Kopecský, bytem Praha 4, U křížku 9, zaměstnancem Filosofického pedu, Božena Blažíková, zaměstnankyně Krátkého filmu Praha, Marta a Roman Blažíkovi, Miroslav Matula a Kolář a další, kteří byli v rozmezí 48 hodin postupně z OFZ propuštěni bez obvinění.

Detektivní prohlídky byly provedeny u všech jmenovaných a dále též v bytě manželů Bočekových /Jindř. Boček, Janderova 106/ a jinde. Konfiskovány byly při nich většinou písma, anekdy s objektivním hlediskem zcela indiferentního obsahu /všebeť tak tomu bylo např. u Jiřího Wolfa/, pací stroje, ale i látky a pod.

Ať už se bleskne souvislosti prokážou či nikoliv, je zřejmé že tu jde o detonačaci vůle potlačit jakékoli pokusy mladých lidí o vybudování z občanské pesivity.

27.2.1962

Úřad na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
Člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Rozloučení č. 294 /Odvolec řízení s P. Černáčkem Lukou/

Ve dnech 3. a 17. února 1962 se konalo před soudem krajského soudu v Plzni odvolací řízení s katolickým knězem P. J. Lukou, členem deníkánského

řádu, kterého soud první instance oddeudil 18.12.1981 na základě aplikace č. 178 /maření dozoru nad církvěmi a náboženskými společnostmi/ k odňtí svobody na 15 měsíců nepodmíněně. Senátu předsedal JUDr. Trotík, žalobkyní byla prokurátorka JUDr. Žemánová. Již zcela rutinně nebyl povolen přístup výjmeném z řad přátel obviněného. Do soudní síně směli vejít jen nejbližší příbuzní obviněného a dvě řádové sestry. Ostatní místa zaujali neznámí diváci pro něž byly předem rezervovány všechny zbyvající vstupenky. Senát krajského soudu přes zřejmou nedostatečnost listinnych důkazů a svědeckých výpovědí /jediným svědkem v intencích obžaloby byl duševně těžce nemocný muž/ na niž se nic nezměnilo ani při odvolacím řízení, původní rozsudek v celém rozsahu potvrdil, a to včetně propadnutí zábevených věcí. Většinou šlo o teologickou literaturu, v některých případech o výpůjčky z veřejných knihoven, jejichž fondy jsou v socialistickém majetku. V úvahu nebyl vztah ani list blavý katolické církve v našich zemích, arcibiskupa pražského kardinála Františka Tomáška, obsahující sdělení, že některé zabavené knihy, zvláště knihy k bohoslužebným účelům /misál, lektoriá.../ výšly s povolením státního sekretariátu pro věci církevní. Celý rozsah konflikace není ani znám neboť na příkaz prokurátorky JUDr. Žemánové byla v zepečetěném bytě P.J. Duky provedena

v lednu 1982 nová dozovní prohlídka, po níž byla zřejmě z bytu odnesena všechna bohoslužebná roucha, řeholní rouche a bohoslužebné náčiní. Odůvodnění rozsudku při odvolacím řízení probíhalo spíš jako ateistická přednáška než jako důkazující právní akce. Uvádělo se v něm mimo jiné, že P. Duka často působil na mladé lidi, např. na členy řádu dominikánského řádu. Jeho negativní postoj k socialistickému státnímu zřízení byl vyvzorován z toho, že dodržoval zásedy Bratrského větikánského koncilu a neuznával organizaci "Pecem in terris", a dokonce že "i v práci počas svačiny čítával bibli".

Tendenčnost celého případu ukazuje, že v něm pečlo o nic jiného, než o izolaci nepohodlného kněze, vědozáho si své křesťanské odpovědnosti. Dominik Jeronim Duka byl 24.7.1981 vzet do vazby, měl by tedy být propuštěn 24.10.1982 /viz též sdělení č. 280 a 288/.

29.2.1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Bez. federace pro lidská práva

Sdělení č.295 /Brutální uvěznění Drahomíry Šinoglové/

Drahomíra Šinoglová, nar. 27.7.1951, matka tří dětí, bytem Strachotice, okr. Znojmo, byla v prosinci 1980 okresním soudem ve Znojmě oddeuzena na 1 rok odňtí svobody nepodmíněně pro přípravu tr.činu pobouřování /č. 7 k č. 100, odst.1 tr.z./. Trestné činosti se údajně měle dopustit rozepisováním jiných zákazenzích autorů L.Vesulíka, P.Kohoutka aj. Ačkoliv soud neprokázal rozepisování děl uvedených autorů ani neprokázal jejich závadný charakter, přesto uznal D.Šinoglovou vinu. Nástup do výkonu trestu byl odložen na půl roku po porodu dítěte, t.j. na 1.3.1982. Uvedeného dne byla D.Šinoglová z rozhodnutí Okresního soudu ve Znojmě příslušníky StB násilně odvlečena od půlročního dítěte, kterého právě krmitla, bez ohledu na podanou žádost o sňadatelství výkonu trestu z důvodu opětovného těhotenství, do věznice v Brně-Sokolnicích.

Postup policejních a justičních orgánů je příkladem nehumannosti a cynického přístupu k nekonformnímu občanovi. Zádáme okamžité propuštění Drahomíry Šinoglové na svobodu.

3.března 1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl.liga pro lidská práva
člen Bez. federace pro lidská práva

Zvolení Evy Kautírkové členkou PBS klubu

Fan Britt Arenander, tajemník pro mezinárodní záležitosti švédského PBS klubu, zaslal v lednu t.r. do Prahy dopis následujícího znění:

Ášený pane Kautírku,

Švédský PBS club má to potěšení sdělit Vám, že Vaše žena Eva Kautírková byla zvolena čestnou členkou naší organizace. Její členství bylo potvrzeno na naší výroční schůzi v prosinci minulého roku. Psali jsme též československým úřadům výzvu ze její propuštění.

S pozdravy a úctou

29.1.1982

THE IWS
A WORLD ASSOCIATION OF WRITERS
Swedish Centre - Stockholm

Dopis Roberta Grünacherovi

Prof. Robert Grünacher
Abenweg 4
D-74 FRIBURG

Frakce, 2. únor 1982

Dobrý bratře,

a denního tisku /Rudé právo z 1.2.1982/ jsem se doavěděl, že jste v následujících dnech navštívíl Salvador s tábory salvadoračkých utěšenců. V pobytu jste žili s všemi osobními skutečnostech a pobytu měli těži, které mají v nejistotě, strádají na těle i ve dchu. Jsou zubeni a zabití. Vězí si toho, že jste podstoupil nesouše riziko, stál se blížším obětem lidské sliby, odízel a nici jejich každodenní existenci a posléze propůjčil svůj lidem čas, které syn člověka probloužuje za své bratrny.

Víte, že jste se svým počinem vystavil i nebezpečí, falešným výkldm a nařízení a nepatrněho soujetí konkrétních politických stanovisek. Soběšeně víte, že pro křesťana není jiné cesta. Za světové občanství a příhodné povzbuzení, že tuto cestu zvolil teolog.

Všechnu vzpomínám na Vaši nedávnou návštěvu v Praze a na povzbuzení, kteří pro nás znamenala přítomenství Vašeho profesora Röhma i Vaše slova.

V tomto rozbouraném světě, v labyrintu politických zajím, soupeření mezi rodičti a mocenských struktur provádíte Janou cestu: cestu solidarity a uzávěrenosti a ponížovacího nepřítele branců, kulturami a geopolitickými danostmi. Velkou svou a vás, že tuto cestu evangelijského křesťanství otevře nedojí pro budoucnost světa.

V téže říce, naději a lásku a Váni spojeni

Bříza Hejchrt
Josef Zverina
Rudolf Pelouš
Jakub Troján
František Bílek
Václav Šolc

Otevřený dopis sjezdu Svazu českých spisovatelů

Sjezdu Svazu českých spisovatelů

v Praze dne 3. března 1982

Přání

V době konání vašeho sjezdu je již čestný možec ve vězení české spisovatelky Eva Kentírková. Končíte jsem se proto, jako jedí nejbližší, upozornit vás na některé okolnosti tohoto případu.

Eva Kentírková byla zatčena spoju s dalšími představiteli inteligence v květnu 82. r. a byla obviněna z podvracení republiky. Vyšetřování skončilo v červenci, dozvědění v říjnu a od té doby studuje spisový materiál záležitost prokuratury v Praze, která stále ještě nepředložila žalobu soudu.

Eva Kentírkové bude 52 let a není zdravá. V prvních týdnech vazby strávila ve cele dvakrát víceméně a méně těžké neurotické potíže, pro nedostatek pohybu až tři prudce zhoršuje stav osmočné páteče. Její korespondence je ji předávána až po čestní i sedmi týdnech, když dopis je ztrácí a není doručována vůbec, a desítek vánočních přání od rodiny a přátel námila do 1. března súkromku. Za celou dobu vazby nám byly povoleny 4 návštěvy po 45 minutách, při poslední nám zanechání s poslání žádosti proti váně.

Toto vše se děje v době, kdy Eva Kentírková je sice obviněna, ale zamítnuta, protože žádají soud o její vinu česou beroucí. Veřejný rádce odkládá o propuštění z vazby a vedení řízení ne svobodě jsou přítoni řízení zamítnuty. Návadem je dlejší nebezpečí, že by obviněná zabil v tretně činnosti pokračovala. Díky své vlastné Eva Kentírková provinileří, že "zpracovává a šíří různé písemné materiály podvratného charakteru" – tedy svou spisovatelku skupu a novinářskou profesi. Tím je psala a i nezáleží chce pařit jen svého nejvzáhlivějšího převrácení a svého.

Znáky Evy Kentírkové vyobrazují ve řádku, Francii, Německu, vydáni se připravují i v dalších zemích. Uvedená akce PNL clubu ji v programech uvádí

je čestným členem této evropské spisovatelské organizace. V její záležitosti intervenovali u československých orgánů poslanci Evropského parlamentu, francouzský prezident Mitterand, senátor Kennedy a další významné osobnosti organizace. Na dopis, který po půl roce vazby adresovali rodině příslušníci všech obviněných prezidentu Husákově, jsme však odpovědě nedostali.

Bva Kentúrková snáší svůj úděl velmi statečně a vyrovnaně, protože je přesvědčena o své nevině. Po poslední návštěvě v Ruzyni máme však o její zdravotní stav vděčné obavy.

Na vašem jednání jsou přítomni spisovatelé, kteří byli s Eviou Kentúrkovou v jedné spisovatelské organizaci, znají její knihy i ji osobně. Mohou posoudit, jak absurdní je obvinění této ženy z nepráetelských úmyslů k naší zemi. Protože se domníváme, že její obrana je tské v zájmu celé spisovatelské obce, žádáme Vás, aby se Svaz českých spisovatelů zebral o propuštění Evy Kentúrkové z vězení.

Na vědomí: ministr kultury ČSR
    šéfredaktor Rudého práva
    ředitel čs. televize
    ředitel čs. rozhlasu

Jiří Kantúrek
Jan a Ivan Sterzovi,
synové

Dopis Antonína Dobnera prezidentu republiky

Vážený pane presidente!

V Praze dne 10.1.1982

Úvodem prosím o pochopení, že si Váš dovoluji obtěžovat problémy, týkajícimi se mého pracovního zařazení. Do současné doby tento problém nebyl schopen vyřešit žádný státní orgán, do jehož kompetence tato záležitost spadá. K rozhodnutí naplatit Vám dopis touto formou mne vede také propuštění z práce koncem měsíce října 1981.

Jmenuji se Döbner Antonín a roku 1974 jsem řádně ukončil studium na Vysočské škole strojní a elektrotechnické v Plzni, obor technická kybernetika. Od té doby až do roku 1977 jsem pracoval ve výpočetní technice jako programátor-analytik. V polovině roku 1977 jsem se pokusil navštívit ČSSR bez řádného povolení, nebot moje žádoat o výjezdní doložku byla kompetentními orgány bezdůvodně zamítuta. Za toto jsem byl zatčen a odsouzen k trestu odňtí svobody nepodstatně na dvacet měsíců. Došlo k tomu v době, kdy ČSSR byla signatářem Závěrečného aktu Helsinské konference, takže tento trest byl v rozporu se závazky, které nás stát přijal.

Po řádném odpykání trestu v lednu 1979 nemohu sehnat zaměstnání odpovídající mé kvalifikaci. Z existenčních důvodů jsem nucen vykonávat jakoukoliv nekvalifikovanou práci. Také kdybych nepracoval, vystavoval bych se nebezpečí trestního stíhání podle § 203, tzv. "příživy". Podle měřítka států, které jsou v našich sčítovacích prostředcích vystavovány neustále kritice, bych nezeměstnaný a pobíral příslušnou podporu.

Každému roku 1979 jsem se s tímto problémem obrátil na některé z nejvyšších orgánů ČSSR, odkud jsem obdržel doporučení, abych se obrátil na odbor pracovních sil ONV a četl inseráty v denním tisku. Obou řad jsem použil při postupu v řešení této záležitosti, avšak dosud bezvýsledně. Také jsem v té době psal na prezidentskou kancelář, ale odpověď jsem neobdržel. Z toho usuzuji, že jste tentokrát nebyl s mým dopisem seznámen.

K tomu, že podniky nejsou ochotny mě zaměstnat podle mé kvalifikace, mám obsáhlou dokumentaci. Je sice pravda, že se mně podařilo sehnat zaměstnání odpovídající mé kvalifikaci, ale jen na krátký čas letos v druhé polovině roku. Objevil jsem je inzerované v Rudém právu a tak jsem nastoupil k u.p. Mitas-Preha jako programátor-analytik. Mě zkušenosti mě varovaly a já jsem byl přesvědčen, že zde nevydržím déle než zkušební lhůtu. Těsně před skončením této lhůty jsem byl skutečně propuštěn, nebot při došlo k reorganizaci v podniku a moje funkce se stala nadbytečnou. Podle skutečného stavu, jak vím, tato funkce nebyla zrušena dosud a je pouze neobsazena z důvodu nedostatku kvalifikovaných sil. Je tedy zřejmé, že udávaný důvod mého propuštění byl pouze zástěrkou příkazu, který podnik obdržel. Odtud jsem mimo odesílal pracoval jako topič a teto zaměstnání vykonávám bez problémů. Z toho usuzuji, že jde o perzekuci mé osoby a postup některých orgánů je v rozporu se Závěrečným aktom Helsinské konference, jehož signatářem, jak znova zdůraznuji, je i ČSSR. Je přece zřejmé, že lidská práva a socialistický společenský systém patří neodvratně k sobě a kdo teto nechápe, jedná se/

de facto jako jeho nepřítel.

Bonnivám se, že z blediske společenského rájmu není výhodné, aby nekvalifikovanou profesi topilé vykonával inženýr technické kybernetiky. Programátorky-analytiky má naše společnost nedostatek, jejich výkonalost je podstatně náročnější a ekonomický přínos jejich práce je mnohem vyšší než obsluga kotleb. Je přece zřejmé, že každá, a především socialistická společnost, by měla mít zájem na plném využití kvalifikace jednatlivého pracovního schopného občana. Jedině to umožní zhodnocení všech prostředků, které do něho společnost vložila.

To je zhruba vše, co chtěl se dovoluji s důvěrou obrátit na Vás, pane prezidenta, s doufáním, že po krátké úvaze rozhodnete, zdali persekuce mé osoby ještě není v soulodu se zájmy naší společnosti. Já vím, že je knoho takových a že můj problém není ojedinělý, ale to neznamená, že bych se měl vzdát dosažení nápravy tohoto stavu. Bonnivám se, že jednání některých nezodpovědných jedinců nepřispívá k prospěchu věci socialismu vůně i uvažitři vlasti. Nyní se již nedále nebudu snažit sehnat uplatnění ve své kvalifikaci, neboť vím, že by to bylo zbytečné, pokud nedostanu písemně nějaké záruky.

Na závěr dopisu, pane prezidente, Vám přeji mnoho úspěchů v budování rozvíjané socialistické společnosti a doufám ve Vaší brzkou a řešící odpověď.

S pozdravem

Ing. Dobner Antonín
Helenohorská 49
317 02 Plzeň

Text BERLÍNSKÉ VÝZVY z 25.1.1982

1. V Evropě může dojít k jediné válce, válce atomové. Zbraně, zabronaděné na východě i na západě, nás neochrání, vytrázní, Budeme všechni už dávno mrtví, zatímco vojáci v tencích a na raketových základnách i generálové a politikové v krytech, na něž jsme spoléhali, budou dále žít s nádří to, co ještě zbude.

2. Proto: Chceme-li žít, prý se zbranění! A jako první: prý s atomovými zbraněmi. Celá Evropa se musí stát bezatomovým pásem. Navrhujeme jednání mezi vládami obou německých států o odstřelení všech atomových zbraní z Německa.

3. Rozdělené Německo se stalo nástupní základnou obou atomových velmoctí. Navrhujeme, aby tato nebezpečná konfrontace skončila. Vítězné nesnosti druhé světové války musí konečně uzavřít mírové smlouvy s oběma německými státy, jak bylo dohodnuto v Postupimi 1945. V duchu této dohody by měli bývalí spojenci stáhnout svá vojska z Německa a dohodnout se na nevzdušnování vnitřních záležitostí obou německých států.

4. Navrhujeme, aby v evropské toleranci a v uznání práva na svobodný projev mluvení byla vedena výměna názorů ne otázky míru a aby byl oceňován povzbuzován každý spontánní projev vůle k míru na veřejnosti. Obrazíme se k všechnu mluvení a k naší vládě, aby se posadily a rezoudly o těchto otázkách: a/ neměli bychom se zříci výroby, prodeje a dovozu tzv. válečných hrabek? b/ neměli bychom zavést na našich školách místo brenné výuky výuku o otázkách míru?

c/ neměli bychom místo nynější náhradní brenné služby pro ty, Jenž odpírají vojenskou službu připustit sociální mírovou službu?

d/ neměli bychom se zříci všech demonstrací vojenských mocenských prostředků a používat našich státních svátků k projevům mírové vůle lidu?

e/ neměli bychom se zříci cvičení tzv. civilní obrany? Protože v atomové válce neexistuje možnost nějaké civilní obrany, jež by měla snížit, vedoucího cvičení jen k tomu, že se sníží písečná očekávost atomové války. Není to nekonec druh psychologické přípravy války?

f. Zejistit mír bez zbrani /Frieden schaffea ohne Waffen/ - to neznamená jen zabezpečovat naše vlastní přežití. Znamená to také skoncovat s nebezpečným plýtváním průnosní silou a bohatstvím našeho lidu na výrobu válečných

ústrojí a výzbroje pro obrovské armády mladých lidí, kteří jsou tak odnímaní produktivní prací. Neměli bychom raději pomáhat hladovějícím na celém světě, zásto abychom dále připravovali naší vlastní smrt?

Bischofaleveni tiší
neboť oni dědictví obdrží na semí

/Ježíš Azaretsky v kázání na hoře/

Rovnováha strachu zatím zabránila stonkové válce tím, že ji znova a znova odkládá na zítřek. Před tímto blížícím se zítřkem hrůzy se národy děší. Hledají nové cesty, aby dali míru lepší základy. Také "Berlinská výzva" je výrazem tohoto hledání. Uvažujte o ní, předkládejte návrhy našim politikům a diskutujte o otázce: Co vede k míru a co k válce?

Fotvrťte svůj souhlas s "Berlinskou výzvou" svým podpisem!

Původní signatáři "Berlinské výzvy":

Heiner Eppelmeier, farář
Eva-Marie Eppelmeier, v domácnosti
Kenfried Altmann, řemeslník
Axel Bayer, dělník
Evelyn Beyer, dělnice
Volker Blöste, stud. diakonie
Stefan Freyer, mechanik
Lorenz Göring, stud. diakonie
Katja Havemann, v domácnosti
Robert Havemann, vědec
Eberhard Henke, menzař
Half Hirsch, zámečník
Michael Heinisch, stud. diakonie
Christfried Heinke, stud. diakonie
Gerd Jäger, diakon
Daniela Karschewsky, úřednice
Rosemarie Kessler, dělnice
Hans-Jochem Techiche, farář, ředitel evang. akademie, Magdeburg

Günter Kässler, dělník
Olaf Kraensel, úředník
Bertlef Kucherzewski, dělník
Regine Maywald, úřednice
Johannes Maywald, úředník
Lothar Niederöhe, dělník
Hudi Pehnke, farář
Jürgen Pagel, stud. diakonie
Lutz Rathenow, spisovatel
Thomas Schulz, dělník
Half Syrowetka, diakon
Friedhart Steinert, dělník
Bernard Schultz, dělník
Winfried Neu, mechanik
Andrea Neu, ošetřovatelka
Günther Neu, katechet /?/
Bernard Neu, inženýr